

ברוח עד שכל הרוחות
המתחונות כלם אחד יחד עם
(היות אחר) הרוח הזו, וכלם
נכללים ונכנסים זה בזה עד
שנעשה הכל אחד.

בשכן אדם נמצא בבית חליו,
כאן נדון הן לחיים הן למות.
החיים תלויים למעלה. אם נדון
כאן לחיים - נותנים חיים
מלמעלה. ואם לא - אז לא
נותנים. אשרי חלקו של מי
שנדבק בברבונו ונכנס ויוצא. כאן
קידה על אפים בארץ להתגבר
על הדין. על ההיכל הזה נאמר
(דברים לב) אל אמונה ואין עול וגו'.

היכל החמישי. היכל זה היכל
הברק שזוהר, שהוא רוח
שמזהיר ומאיר לאותם
המתחוננים. רוח זו היא פלולה
ופותחת וסוגרת, מאירה ונוצצת
לכל הצדדים. מנצנץ זה מאיר
אור אחד פעין הארמון. האור
הזה כולל כל [כלל] הגונים
שמאירים. אור לבן ושחר, אדם
וירק. נכללים אלה באלה. נרקם
לבן באדם, שחר בירק. אחר כף
לבן בשחר. ונעשית חיה אחת
מרקמת, ונכלל בה ירק ואדם.
דמותה כדמות אדם שכולל כל
הדמיות.

ממנה יצאו ארבעה עמודים
שהם חיות גדולות על אלה
שלמטה. אחד נקרא אופן שהוא
שנים. משום שפשוטא זה,
מאיר אחר בתוכו. דבוק זה בזה.
נכנס זה בזה. אחר כף נכנס אחר
זה בזה, ונראים ארבעה ראשים
לארבעה רוחות העולם, וכלם
גוף אחד. ואלה הם שכתוב בהם
(יחזקאל א) כֹּאֲשֶׁר יְהִיֶה הָאוֹפֵן
בתוף האופן. וכל אלה קשורים
זה בזה, כמראה החיות העליונות שלא נפרדות לעולמים. החיה הזו של ארבעה גונים מרקמים

וכלהו אתפלילן ועאלין דא בדא עד
דאתעביד פלא חד.

בר נש פד איהו בבי מרעיה הכא אתדן הן
לחיים הן למות. חייך תליין לעילא אי
אתדן הכא לחיים יהבי חייך מלעילא ואי לא,
לא יהבין. זכאה חולקיה מאן דאתדבק
במאריה ועאל ונפיק. הכא קידה באנפין
בארעא לאתגברא על דינא. על האי היכלא
אתמר (דברים לב) אל אמונה ואין עול וגו'.

היכלא חמישאה. היכלא דא היכלא דברקא
זהיר. דאיהו רוחא דמזהיר נהיר
לאנון תתאי. רוחא דא איהו כליל ופתח
וסגיר נהיר ונציץ לכל סטריין. מנציצו דא
נהיר חד נהורא כעין ארגוונא. נהורא דא
כליל כל (ר"א כלל) גוונין דנהריין. נהורא חנור
ואוכם סומק וירוק. אתפלילן אלין באלין.
אתרקים חנור בסומק. אוכם בירוק. לבתר
חנור באוכם ואתעביד חד חיותא מרקמא
ואתפליל בה ירוק וסומק. דיוקנהא כדיוקנא
דבר נש דכליל כל דיוקנין.

מינה נפקו ארבע סמכין דאנון חיוון רברבן
על אלין דלתתא. חד אקרי אופן
דאיהו תריין. בגין דכד אתחזי האי אתנהיר
אחרא בגויה. דביק דא בדא. עאל דא בדא.
לבתר עאל אחרא דא בדא ואתחזון ארבע
רישין לארבע סטריין דעלמא וכלהו חד
גופא. ואלין אנון דכתיב בהו (יחזקאל א) כֹּאֲשֶׁר
יהיה האופן בתוף האופן, וכלהו אלין
קשירין דא בדא. פחיזו (ג"א דחיוון) דחיוון עלאין
דלא מתפרשן לעלמין. האי חיותא דארבע
גוונין מרקמן אחידן אלין באלין לארבע
זה בזה, כמראה החיות העליונות שלא נפרדות לעולמים.